

ЯК БЛИЗЬКОЮ СТАЛА «ГЛИБИНКА»

Розмірковує Олександра
КОНДРАЧУК,
директор Дерев'янського
сільського будинку
культури

Усміхненими будиночками, доглянутими садибами красується наше село серед колгоспних угідь. На вісім кілометрів простягнулось Дерев'яне. Назва, ясна річ, стара. Ще од тих часів, коли, пам'ятає, співалося: «Постав хату з лободи...» Тепер довкола скрізь кам'яні житла. Про сволоки та солом'яні стрішні кулі читаємо хіба у книжках Коцюбинського та Нечуя-Левицького. Тут я народилася, тут працюю півтора десяти років. Часу сплило чимало, багато різних подій сталося. Та якщо озирнутись назад і співставити минуле з сучасним, помічаш, як неспізнанно змінились наші люди, їхні погляди, ставлення до праці.

У повоєнну пору в Дерев'яному за клуб правила колишня корчма, як в нас на Ровенщині називали — «кбчма». Неважко уявити примітивні умови, в яких доводилося трудитися культурійцям. І зал, і сцена — одне приміщення з прокуреними стінами. Проте скрізь буйнував життєствердний настрій. Нові ідеали, породжені соціалістичною дійсністю, усією сутністю радянського способу життя, владно увіходили в свідомість селян.

Змінилися часи, змінилися вирішувані завдання. Але й понині зберігаємо пам'ять про перший клуб, перші несміливі кроки на культосвітній ниві. Тепер у нас інше приміщення, і хоч йому не суперничати з найновішими палацами культури, та є у нього своя історія, якою пишуться односельці. Майже кожну цеглину, кожну балку закладено руками комсомольців шістдесятих. Як раділи ми, що правління «Зорі комунізму» постановило перший клуб на колгоспні кошти спорудити в Дерев'яному. Всім миром вели будівництво. Я тоді працювала в селі Грабові, але теж у вільний час квапилася на комсомольську будову. Згодом прийняла ключі від неї, почала з того, з чого починає будь-яка господарня, обживаючи нову оселю. Подбала про внутрішнє опорядження, оформлення наочної агітації. Хотілося, щоб наш спіль-

ний дім був затишним і для господарів, і для гостей. А налагодити самій гурткову роботу хіба під силу? Потрібна допомога ентузіастів. Звернулася до інтелігенції, молоді. Без музики гуртки художньої самодіяльності розвиватись не могли. Це питання поставили на сесії сільської Ради, і невдовзі при клубі відкрився філіал музичної школи по класу баяна. Зазвучали пісні, радісно закружляли танцюристи, завітали до хліборобів агітбригади.

Нині саме поняття «глибинка», про яку, здається, ще зовсім недавно стільки говорилось, практично знято з порядку денного. Враховуючи цю обставину, необхідно оволодівати новими формами роботи. До клубу тепер ідуть не просто поспілкуватися, не просто обмінатися думками, а передусім виявити свої здібності.

Одних приваблює наш естрадний колектив, інших — гуртки фотолюбителів, в'язання. Багато жителів Дерев'яного знаходять заняття до душі в Зорянському палаці культури. Ми дбаємо про комплексний підхід до виховання, за єдиним планом, складеним громадською радою села, проводяться цікаві масові заходи. Навдовго запам'яталися односельчанам тематичні вечори «В Радянськiм Союзi ти щастя знайшла» та «Цих днів не змовкне слава». Й досі згадують лекцію «40-річчя воз'єднання західноукраїнських земель в єдиній Українській Радянській державі», яку прочитав учитель Іван Олександрович Яценя. Лекція перетворилася на жваву бесіду, бо багатьом пам'ятне недалеке минуле наймитів-ровенчан, халупи котрих «блимали підсліпуватими віконцями», як писав Михайло Коцюбинський.

Змістовно пройшли вечори-зустрічі з передовиками колгоспу, працівниками районних установ, лікарями. Особливо хочеться відзначити читацьку конференцію «Коли кров холодне в жилах» по книзі Ю. Мельничука «Вирване серце». Готувала її Галина Дмитрівна Савчук, поздовж чверть віку незмінна сільська бібліотекарка. Готуючись до зустрічі з читачами, а їх у Дерев'яному близько дев'ятисот, ми знали, що ця тема сколихне односельців. Ще б пак — на кам'яній стелі з висіченими 180 прізвищами тих, хто поліг на ратному полі, кого закатували бандерівські звірі, кожен мешканець села бачить імена своїх рідних і близьких. Я теж зросла сиротою — батька й матір, дідуся й бабусю, тітку вбили лісові нелюди. Того вечора Лідія Михайлівна Забіяка, заслужена вчителька УРСР, прочитала героїчний літопис села. Кожен виступ звучав, як сповідь, як клятва: не забути! Не забути полеглих, всього себе віддати справі, за яку боролися сміливці.

Роботу сільського будинку культури нашого села на можна розглядати у відриві від діяльності головного осередку культури, що знаходиться на голованій садибі. Централізований підхід у вирішенні клубних проблем дає можливість підвищити дієвість ідейно-політичного виховання людей, пропаганди передового досвіду, покращити культурне обслуговування населення.

Розширилася сфера взаємодії між сільськими клубами і Зорянським палацом культури. Він — своєрідний диспетчер організації дозвілля та інших масових заходів для трударів колгоспу. Всі культурні працівники господарства беруть участь в розробці єдиного плану економічного та культурного розвитку. Отже, основи централізації закладаються вже й у нас, перевіряються практикою, дають позитив-

ні результати. Щомісяця у нас в рамках централізованої системи проводиться до п'яти заходів — тематичних вечорів, виступів загальноколгоспної самодіяльності, агітбригади тощо. Ми активно включились в огляд-конкурс роботи клубів і будинків культури, присвячений 110-річчю з дня народження В. І. Леніна. У клубі оновлено наочну агітацію, читається цикл лекцій на ленінську тематику. Вождеві трудящих ми присвячуємо тематичний вечір «Вічно живий» і дитячий ранок «Учитель і друг». І дорослим, і дітям розкажемо про втілення в життя ленінських ідей на нашій землі.

